

Volga.

1. Frem fra öns tåne rede, ut i Volgas
bræte favn, stævner skjønne mælke sneklæd, imder
Stenka Rasins navn.
2. I den første sidder Stenka, med fyrstinnen,
i sin favn, alt han glemmer ved den skjønne,
vin og kvinder gjør han arve.
3. Men hans donkosakker mündes, han har
glemt sig selv og oss, kæn en næst med denne
kvinnel, og han glemmer vel og sløss.
4. Disse spejls ord fa' mangden, sende
Stenkas blod i brand, han er adde abemænd,
donkosakkens hovedsmand.

5

Vel for eder vil jeg ofre, selv mitt hjerde
i mitt bryst, hör nu lyder herskesemmen,
slik som før fra kyst til kyst.

6. Volga, Volga moder Volga, Volga Rúslands
store flod, aldrig før du fink som gave,
donkosakkens hjerdeblod.

7. Denne kvinde skal ei sprede, spid i mellom
fire menn, Volga, Volga moder Volga, ta
i mot min skjønne vend.

8. Med et kast han løfter henne, mens et
stjerneskudd der for, også kaster. I denka
Kasin sin fyrstine over bord.

9. Hvorfor tier dere djevel, hi du filka
dans min sell, spill og syng kün donkosakkens
slik er lønn for hennes sjel.

12-12-1945